

(Самокосовъ се завръща запъхтѣнъ).

Чапразова. Какво си прибледнѣлъ?

Самокосовъ. Какъвъ подлецъ!

Чапразова. Кой?

Самокосовъ. Портиера.

Чапразова. Защо?

Самокосовъ. Никакъвъ стражаръ!
Просто изнудване!

Чапразова. Гледай ти!

Самокосовъ. Такива сме станали
следъ войнитѣ, Кое е честно и кое не — не
се знае.

Чапразова. Значи още утре трѣбва
да напуснешъ.

Самокосовъ. Да! Това е... Идеше ми
да го наплескамъ, но боя се отъ скандалъ
А и ти си тукъ.

Чапразова. Тогавъ по-скоро да излъ-
земъ.

Самокосовъ. Да, да!

(Чапразова и Самокосовъ сж готови да тръг-
натъ, но въ това време Чапразова забелѣзва на ма-
сата картичката).

Чапразова. (Взека картичката). Отъ где
е тукъ?

Самокосовъ. Единъ господинъ идва.
Искаше да ми позира. Но азъ му отказахъ

Чапразова. Какъ? . . . Но. . .

Самокосовъ. Нѣкой си Дремсизовъ...
Не я и погледнахъ: много ме интересуватъ
такива.

Чапразова. Какъвъ ми ти Дремси-
зовъ!.. Тукъ пише Христо Чапразовъ — моя
мжжъ! Ето и номѣра на кжщата ни.

Самокосовъ. (Като гледа картичката).